

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 204/2010-135

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. októbra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažností spoločnosti L., a. s., B., zastúpenej JUDr. J. F., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 vykonaných elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti L., a. s., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu

Bratislava I v podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 vykonaných elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje v podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 vykonaných elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom L., a. s., (pôvodne B., a. s.) konať bez zbytočných prietáhov.

3. Spoločnosti L., a. s., priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 € (slovom štyridsaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia spoločnosti L., a. s., v sume 5 460,30 € (slovom päťtisíc štyristošesťdesiat eur a tridsať centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. F., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 204/2010-13 z 25. mája 2010 prijal na ďalšie konanie 4965 sťažností spoločnosti L., a. s., B. (ďalej aj „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. J. F., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa návrhmi na vydanie platobných rozkazov doručenými okresnému súdu 31. marca 2006 a 26. júla 2006 v elektronickej podobe (na DVD nosičoch) domáhala voči konkrétne označeným fyzickým osobám a právnickým osobám (dlžníkom) zaplataenia finančnej pohľadávky s príslušenstvom. Okresný súd si ich bez vyvíjania akejkoľvek racionálnej činnosti ponechal a dosiaľ vo veciach nevykonáva žiadne procesné úkony.

Sťažovateľka ďalej uviedla:

„V súčasnosti neexistujú dôvody, pre ktoré bola ústavný súdom odmietnutá prvotná sťažnosť sťažovateľa, ale argumenty sťažovateľa sú stále relevantné. Konkrétne dôvod, že:

a) bolo predovšetkým primárnou povinnosťou sťažovateľa, ktorý žalobou iniciovala spor, splniť všetky zákonné predpoklady, a teda aj poplatkovú povinnosť nevynímajúc, tak aby sa konanie vôbec mohlo začať, a potom ďalej plynulo pokračovať v súčasnosti neobstojí, pretože z dôvodu nesprávneho úradného postupu okresného súdu došlo k premlčaniu poplatkovej povinnosti podľa ust. § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov... Poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným. V súčasnosti sťažovateľ nie je zaťažovaný splnením poplatkovej povinnosti.

b) predpokladom aktívneho procesného postupu Okresného súdu Bratislava I smerujúceho k meritórnemu prerokovaniu a rozhodnutiu o sťažovateľkou uplatňovaných majetkových nárokoch bolo až právoplatné skončenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7 C 144/2006 o otázke platnosti postúpenia sporných pohľadávok, pretože konanie vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 7 C 144/2006 bolo skončené vyhlásením rozsudku dňa 20. októbra 2008, ktorým okresný súd zamietol žalobu slovenského rozhlasu voči sťažovateľke o neplatnosti Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom po zastavení odvolacieho konania Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím sp. zn. 4 Co 292/08 z 19. januára 2009 z dôvodu späťvzatia odvolania slovenského rozhlasu nadobudlo rozhodnutie okresného súdu právoplatnosť

a vykonateľnosť 5. novembra 2008. V súčasnosti je nepochybné, že sťažovateľ je legitímnym vlastníkom uplatňovaného majetkového práva (pohl'adávkou)...

Porušovateľ sám potvrdil, že vo veci elektronicky podaných 4 965 návrhov na začatie občianskeho súdneho konania nekoná, je pasívny a to bez právne relevantnej príčiny. Ako obrana neobstojí poukaz na dohodu s účastníkom konania, pretože žiadna dohoda neexistuje. Nakoniec, porušovateľ je štátnym orgánom a musí postupovať v zmysle zásady legality podľa platného práva, najmä normatívnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku. Nemôže svoj procesný postup upravovať dohodami s účastníkmi konania mimo rámec zákonných procedúr...

Porušovateľ podľa informácií sťažovateľa dosiaľ nevykonal vo veci žiadny procesný úkon, a to napriek tomu, že od podania návrhu uplynuli takmer 4 roky.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby mu prikázal konať v týchto veciach bez zbytočných prieťahov a zaplatiť jej primerané finančné zadost'učinenie (4965 x 600 €), ako aj náhradu trov právneho zastúpenia (1 265 754,99 € plus 19 % DPH).

Sťažovateľka doplnila svoje podanie 19. augusta 2010, keď reagovala na vyjadrenie okresného súdu k veci a uviedla, že súd vedie vec pod spisovou značkou z roku 2010 napriek tomu, že návrhy boli doručené okresnému súdu 31. marca 2006 a 26. júla 2006, napriek tomu nedošlo ani k prvému úkonu.

Dňa 9. novembra 2010 sťažovateľka žiadala o ústne prejednanie veci, ktoré bolo senátu určené na 25. január 2011 o 14.00 h. Listom z 25. januára 2011 požiadala sťažovateľka o odročenie verejného prejednania veci z dôvodu práceneschopnosti jej zástupcu a listom z 11. apríla 2011 uviedla, že netrvá na ústnom prejednaní veci.

V stanovisku z 9. júla 2010 sťažovateľka reagovala na vyjadrenie súdu k sťažnosti, keď uviedla, že okresný súd nevykonal žiadne úkony k prejednaniu veci.

Dňa 9. marca 2011 sťažovateľka uviedla, že „... Porušovateľ vo svojom vyjadrení po podaní sťažnosti potvrdil, že bez akéhokoľvek úkonu smerujúceho k začatiu občianskeho súdneho konania a bez akéhokoľvek právne udržateľného dôvodu u seba zadržieval žaloby navrhovateľa, konkrétne od 31. 03. 2006 – 1.151 žalôb a od 26. 07. 2006 – 3.814 žalôb. Bezdôvodná stagnácia zamedzila reálnemu výkonu žalovaných pohľadávok patriacich sťažovateľovi, avšak skutočná hodnota majetkových práv, ktorých reálny osud sa stal nečinnosťou porušovateľa neistý je omnoho vyššia. Zbytočné prietahy v občianskych súdnych konaniach v priamej príčinnej súvislosti vyvolali obmedzia v nasledovných rovinách:

1) Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadosťučinení prihliadal na fakt, že zbytočné prietahy v 4.965 konaniach spôsobili na jeho strane reálnu materiálnu škodu vo výške 145.598.335,65 EUR. Márnym plynutím času došlo k premlčaniu práv na zaplatenie pohľadávok sťažovateľa, čo de facto spôsobilo nevymáhateľnosť týchto pohľadávok a zánik majetkových práv žalobcu vo vzťahu k istine.

Špecifikácia:

Materiálna škoda vo výške 145.598.335,65 EUR - istina - je súčtom majetkovej škody na prvej časti istiny 4965 pohľadávok vo výške 47.814,51 EUR a na druhej časti istiny 4965 pohľadávok – poplatku z omeškania – vo výške 145.550.521,14 EUR.

Odôvodnenie:

Okresný súd bezdôvodne vystavil sťažovateľa reálnemu riziku zamietnutia tých žalobných návrhov, ktoré sa vzťahujú na úhradu druhej časti istiny a to vtedy, ak žalovaný uplatní námietku premlčania. Podľa ust. §100 ods.1 Občianskeho zákonníka premlčané práva nemožno v súdnom konaní priznať. Podľa ust. §100 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

V súvislosti s odškodnením žalobcu za zásah do jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1), Ústavy SR a článkom 1 Protokolu č. 1 Dohovoru je nutné pridržať sa ustálenej judikatúry ECHR z ktorej jednoznačne vyplýva, že pokiaľ dôjde súd k záveru o porušení čl. 6 ods.1), dohovoru, neposudzuje zvlášť otázku, či bol v danom prípade porušený čl. 1, protokolu č. 1, k dohovoru z dôvodu dĺžky konania (plynutím času),

ale prípadné nepriaznivé dopady na majetkové práva žalobcu spôsobené neprimeranou dĺžkou konania posúdi ako dôsledok porušenia čl. 6 ods. 1), dohovoru a zohľadní ich v rámci spravodlivého zadostučinenia (Zanghi v. Taliansko, rozsudok z 19. Januára 1991, Séria A č.194-C, Varipati v. Grécko, rozsudok z 26. októbra 1999).

Premlčanie spôsobilo, že ani pozitívne rozhodnutie ústavného súdu nebude môcť kompenzovať porušenie majetkových práv sťažovateľa. Napĺňa sa tak jedno zo základných kritérií rozhodovania o priznaní náhrady majetkovej škody o ktorom možno uviesť, že prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu.

Iba úplné zaplatenie vyčíslenej sumy pohľadávok a ich príslušenstva môže v intenciách daného prípadu predstavovať restitucio in integrum.

Ako sme uviedli v úvode - na základe špecifikovaného záväzkovo-právneho vzťahu (obchodnej transakcie) sa sťažovateľ stal oprávneným vlastníkom 4965 pohľadávok z koncesionárskych poplatkov. Každá pohľadávka je tvorená istinou, ktorá sa skladá z dvoch častí. Prvú časť predstavuje nezaplatený koncesionársky poplatok za používanie rozhlasového prijímača a druhú časť predstavuje majetková sankcia za nesplnenie povinnosti riadne a včas zaplatiť koncesionársky poplatok.

Aby mohol sťažovateľ vymáhať druhú časť istiny, musel najprv uplatniť postup upravený v rozhodnom čase platným ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z. z. (t. j. súdne vymôcť prvú časť istiny)...

Okresný súd tak tým, že spôsobil viac ako štvorročné zbytočné prieskumy v konaní ohľadom práva na zaplatenie pohľadávky z koncesionárskeho poplatku – prvej časti istiny, zamedzil uplatňovaniu súvisiaceho práva na poplatok z omeškania – druhej časti istiny. Spôsobil preto sťažovateľovi materiálnu škodu vo výške celej istiny tvorenej koncesionárskym poplatkom a poplatkom z omeškania.

2) Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadostučinení prihliadal na fakt, že zbytočné prieskumy v 4.965 konaniach spôsobili na jeho strane reálnu materiálnu škodu vo výške 14.559.833,57 EUR, ktorá objektívne vyjadruje ušlý zisk, pretože sťažovateľ nemohol po dobu dlhšiu ako štyri roky podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky, ktoré by

nadobudol prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok a ich príslušenstva. Pre omeškanie pritom neexistuje žiadny právne alebo morálne ospravedlniteľný dôvod!

Špecifikácia:

Materiálna škoda vo výške 14.559.833,57 EUR je sumou ušlého zisku sťažovateľa, ktorý sa viaže na blokáciu finančného majetku vyjadreného v súdne uplatnených pohľadávkach a ich príslušenstve.

Odôvodnenie:

Okresný súd začal spracovávať agendu sťažovateľa (začali s konaním o návrhoch žalobcu), až po podaní ústavných sťažností, pričom však v 4.457 doposiaľ neuskutočnil ani len jeden procesný úkon. Od podania každého z návrhov na začatie občianskeho súdneho do jeho registrácie uplynulo objektívne viac ako štvorročné obdobie bezdôvodnej nečinnosti. Počas tohto obdobia okresný súd bez právne relevantného dôvodu nekonal o návrhoch sťažovateľa a blokoval jeho finančné prostriedky vyjadrené v majetkových právach (pohľadávkach). Ak by okresný súd postupoval dôsledne podľa procesných pravidiel upravených Občianskym súdnym poriadkom, najmä podľa ust. § 6 a §100 ods.1 OSP, došlo by k prejednávaniu a meritórnemu rozhodnutiu vecí v primeranej lehote a sťažovateľ mohol speňažené pohľadávky s príslušenstvom investovať minimálne formou vkladu na termínovaný účet v banke, čím by mu priniesol zisk v podobe úroku. Sťažovateľ sa chce vyhnúť akýmkoľvek špekuláciám, preto za účelom stanovenia výšky úroku vychádza zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky k 01. 01. 2009 - 2,50 % p. a. (§ 17 ods. 1 Zákon č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike).

3) Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadošťačení prihliadal na fakt, že zbytočné preťahy v 4.965 konaniach spôsobili na jeho strane reálnu materiálnu škodu vo výške 4.781,45 EUR, ktorá objektívne vyjadruje úročenie finančného kapitálu sťažovateľa, pretože sťažovateľ mal a stále má bez akéhokoľvek výnosu viazaný finančný kapitál, ktorý investoval do nákupu súdne uplatnených pohľadávok;

Špecifikácia:

Materiálna škoda vo výške 4.781,45 EUR je sumou úročenia finančného kapitálu poškodeného, ktorý je doposiaľ umŕtvený v neprejednaných súdne uplatnených pohľadávkach.

Odôvodnenie:

Ak by okresný súd postupoval dôsledne podľa procesných pravidiel upravených Občianskym súdnym poriadkom, najmä podľa ust. §42 ods. 1 OSP, došlo by k prejednaniu ameritórnemu rozhodnutiu vecí v primeranej lehote a investovaný finančný kapitál by sa podľa podnikateľského plánu poškodeného zužitkoval a transformoval na profit. Okresný súd zmaril finančnú investíciu sťažovateľa, ktorá mohla byť bez akéhokoľvek rizika minimálne zúročená formou vkladu na termínovaný účet v banke. Sťažovateľ sa chce vyhnúť akýmkoľvek špekuláciám, preto za účelom stanovenia výšky úroku vychádza zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky k 01. 01. 2009 - 2,50 % p. a. (§ 17 ods. 1 Zákon č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike).

4) Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadošťačení prihliadal na fakt, že zbytočné preťahy v 4.965 konaniach spôsobili na jeho strane reálnu materiálnu škodu vo výške 8.241,90 EUR, ktorá bola spôsobená viazaním hotových finančných prostriedkov za účelom zaplatenia súdneho poplatku na základe oznámenia platobných údajov všeobecným súdom.

Špecifikácia:

Materiálna škoda vo výške 8.241,90 EUR je sumou úročenia finančného kapitálu sťažovateľa, ktorý je doposiaľ umrŕtvený účelovým viazaním na úhradu súdnych poplatkov spojených s podaním 4965 návrhov na začatie občianskeho súdneho konania. Predmetom stagnujúcich konaní sú pohľadávky v takej výške, ktorá určovala v čase podania návrhov sumu súdneho poplatku podľa položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov na 500,- Sk (16,60 EUR). Spolu je po dobu márneho plynutia času účelovo viazaná suma 82.419,- EUR.

Odôvodnenie:

Ak by okresný súd postupoval dôsledne podľa procesných pravidiel upravených Občianskym súdnym poriadkom, najmä podľa ust. § 42 ods.1 OSP, došlo by k prejednaniu vecí v primeranej lehote a tým k odblokovaniu finančných prostriedkov navrátením súdneho poplatku. Okresný súd de facto blokuje finančné prostriedky sťažovateľa, ktoré mohli byť bez akéhokoľvek rizika minimálne zúročená formou vkladu na termínovaný účet v banke.

Sťažovateľ sa chce vyhnúť akýmkoľvek špekuláciám, preto za účelom stanovenia výšky úroku vychádza zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky

k 01. 01. 2009 – 2,50 % p. a. (§ 17 ods 1 Zákon č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike).

5) Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadošťačení prihliadal na fakt, že zbytočné preťahy v 4.965 konaniach spôsobili na jeho strane reálnu materiálnu škodu vo výške 496.500,- EUR, ktorá bola spôsobená zbytočným vynaložením finančných prostriedkov na správu 4.965 elektronických spisov.

Špecifikácia:

Materiálna škoda vo výške 496.500,- EUR je sumou poplatkov vydaných sťažovateľom na správu elektronických spisov, ktoré boli založené v súvislosti s podanými 4965 návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania.

Odôvodnenie:

Ak by okresný súd postupoval dôsledne podľa procesných pravidiel upravených Občianskym súdnym poriadkom, najmä podľa ust. § 42 ods. 1 OSP, došlo by k prejednaniu vecí v primeranej lehote a sťažovateľ nemusel správcovi uhradiť poplatky za správu elektronických spisov. Za správu jedného spisu pritom hradí sťažovateľ správcovi ročne 100,-EUR. Poplatky vynaložil sťažovateľ zbytočne po dobu márneho plynutia času (dobu bezdôvodnej stagnácie) pričom tá k dnešnému dňu predstavuje viac ako štvorročné obdobie.

6) Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadošťačení prihliadal na fakt, že zbytočné preťahy v 4.965 konaniach spôsobili na jeho strane reálnu materiálnu škodu vo výške 323.682,53 EUR, ktorá bola spôsobená vynaložením finančných prostriedkov na ochranu jeho legitímnych práv, t. j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, poštovné, administratívne výdaje.

Žalobcovi skutočne a nevyhnutne vznikli náklady a výdavky vynaložené na vnútroštátnej úrovni.

Náklady a výdavky vynaložené na vnútroštátnej úrovni

Trovy právneho zastúpenia zaplatené právnemu zástupcovi JUDr. M. P. za právne služby poskytnuté sťažovateľovi v rámci zastupovania pred okresným súdom v celkovej sume 9.751.260,- Sk, t. j. 323.682,53 EUR.

Špecifikácia:

4.965 žalôb x 1.964,-Sk = 9.751.260,- Sk

Výpočet náhrady trov právneho zastúpenia podľa § 10, § 14 vyhlášky 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odôvodňujeme nasledovne:

1) tri právne úkony z minimálneho výpočtového základu

a) príprava a prevzatie právneho zastúpenia - 500,- Sk

b) písomné podanie vo veci samej - predsúdna upomienka - 500,- Sk

c) spracovanie písomného podania - žaloba o vydanie platobného rozkazu - 500,- Sk

2) dva krát paušál po 150,- Sk, jeden krát paušál po 164,- Sk; t. j. 464,- Sk

Spolu náhrada trov právneho zastúpenia za jeden prípad - 1.964,- Sk JUDr. M. P. je platcom dane z pridanej hodnoty.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v prípade, že uzná porušenie jeho základných práv, pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadostučínení prihliadal na vyššie uvedené skutočnosti a fakt, že zbytočné prieťahy v 4.965 konaniach spôsobili nemajetkovú ujmu, ktorú sťažovateľ racionálne určil v minimálnej výške 600,- EUR za každé jednotlivé dlhotrvajúce a bezdôvodné porušenie základných práv.

Celková suma majetkovej škody je vo výške 160.991.375,10 EUR Jednoduchým prepočtom možno určiť, že priemerne v každom jednotlivom konaní z 4.965, ktoré začali na okresnom súde na návrh sťažovateľa, bola bezdôvodnou nečinnosťou porušovateľa spôsobená majetková škoda vo výške 32.425,25 EUR. Sťažovateľ považoval za spravodlivé, aby za viac ako 55 mesiacov trvajúcu stagnáciu v každom jednotlivom konaní, ktorého predmetom je finančný nárok sťažovateľa v priemernej sume 32.425,25 EUR, bola poskytnutá satisfakcia v sume 600,- EUR, čo predstavuje len 1,85 % hodnoty sporu.

Vzhľadom k faktu, že:

A. od podania sťažností, t. j. od 29. 03. 2010 márne uplynulo ďalších viac ako desať mesiacov a teda stagnácia v konaniach vedených porušovateľom pretrváva, pričom doba zbytočných prieťahov sa predlžuje;

B. doposiaľ určená výška satisfakcie prestala splňať atribút spravodlivosti, pretože jej výška nedosahuje priemer ustálený konštantou judikatúrou ústavného súdu, t. j. 24,32 % z istiny uplatňovanej v základnom konaní poznačenom zbytočnými prieťahmi;

sťažovateľ žiada ústavný súd, aby pripustil zmenu v bode tri petitu každej z 4.965 podaných sťažností, ktorý po aktualizácii znie:

3) Spoločnosti L. a. s., B. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7.885,82 EUR a to za každý jednotlivý prípad porušenia jeho základných práv osobitne. Priznané finančné zadosťučinenie je jej Okresný súd Bratislava 1 povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 3478/2010 z 22. júna 2010 vyjadrila predsedníčka okresného súdu, v ktorom okrem iného uviedla:

„Po preštudovaní a oboznámení sa s materiálom založeným v registratúrnom denníku, postup podpredsedníčky okresného súdu, JUDr. T. R. K., ktorým odmietla prijatie návrhov na vydanie platobných rozkazov dňa 31. 03. 2006 v počte 1 151, ako i postup vtedajšieho vedenia okresného súdu vo veci odmietnutia ďalších návrhov na vydanie platobných rozkazov dňa 24. 07. 2006 (26. 07. 2006 – opravené listom Spr. 3478/2010 z 28. júna 2010, pozn.) v počte 3 814, považujem za neuváženy, nesprávny a s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 1 O. s. p. za legislatíve odporujúci. Ako negatívum vnímam pasivitu súdu i napriek niekoľkonásobným podnetom zo strany sťažovateľa, ktorému nárok uplatniť si svoje majetkové práva bol postupom súdu znemožnený a odopretý. Návrhy riešenia situácie v zmysle záverov z pracovného stretnutia konaného dňa 02. 08. 2006 považujem za nekorektné a zo strany vtedajšieho vedenia okresného súdu za metodicky zmätočné. Skutočnosť, že okresný súd nebol v čase podania návrhov na vydanie platobných rozkazov podpísaných zaručeným elektronickým podpisom a doručených na dátových nosičoch technicky vybavený na ich prijatie, bola a je irelevantná, keďže ustanovenie § 42 ods. 1 O. s. p. presne špecifikuje úkony účastníkov smerom k súdu. Rovnako argumenty vtedajšieho vedenia okresného súdu, v zmysle záznamu z pracovného stretnutia, považujem za ničím nepodložené a vôľu sťažovateľa pristúpiť na súdom navrhované podmienky za nepreukázanú, a to s poukazom na absenciu prejavu vôle v podobe jeho písomného súhlasu s navrhovaným postupom.

Je nutné podotknúť, že po dôkladnom oboznámení sa s danou záležitosťou došlo z mojej strany dňa 08. 02. 2010 k výslovnému pokynu zrealizovať zápis žalobných návrhov, pričom úradnými záznamami, ktoré sa stali súčasťou každého súdneho spisu v danej veci,

bol deklarováný dôvod časového odstupu zápisu návrhov prostredníctvom elektronickej podateľne medzi dňom prijatia a samotným zapísaním návrhov pôvodne doručených dňa 31. 03. 2006 a 24. 07. 2006 (26. 07. 2006 – opravené listom Spr. 3478/2010 z 28. júna 2010, pozn.) na nosičoch DVD a súčasne dôvod ich oneskoreného predloženia súdnemu výkonu vzhľadom na počet doručených podaní a časovú náročnosť ich spracovania, pričom proces zápisu bol úspešne ukončený a dodávam, ctený ústavný súd, že všetky návrhy v celkovom počte 4 965 sú na okresnom súde vo fáze ich priebehu.“

Listom sp. zn. Spr. 3478/2010 zo 7. júla 2010 predsedníčka okresného súdu oznámila, aké spisové značky boli pridelené jednotlivým návrhom.

Predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. Spr. 3478/2010 z 22. júna 2010 a právny zástupca sťažovateľky listom z 13. augusta 2010 oznámili, že súhlasia s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Dňa 28. decembra 2010 predsedníčka okresného súdu oznámila, že sa ústneho pojednávania vo veci nezúčastní.

Dňa 12. júla 2011 podpredsedníčka okresného súdu oznámila takýto stav konania a uviedla, že «... Dňa 31. 03. 2006 a 26. 07. 2006 boli Okresnému súdu Bratislava I, právnym zástupcom L., a. s., JUDr. M. P., doručené sprievodné listy k návrhom na vydanie platobných rozkazov v celkovom počte 4965 návrhov, a to na nosičoch dát DVD. Predmetné návrhy boli zapísané do agend platobných rozkazov okresného súdu. Ku dňu spracovania podkladov na vyhotovenie správy bolo na uvedenom úseku vybavených 1120 vecí, z toho 651 vecí prevodom do iného súdneho oddelenia („C“) z titulu nesplnenia podmienok pre vydanie platobného rozkazu a 469 vecí postúpených inému súdu z dôvodu miestnej príslušnosti. Nevybavených vecí na úseku platobných rozkazov je 3845, v ktorých sa naďalej koná. Na občianskoprávnom úseku bolo z celkového počtu 651 prevedených vecí vybavených 206 vecí, nevybavených vecí je 445. Na okresnom súde je ku dňu spracovania podkladov na vyhotovenie správy z celkového počtu 4965 podaných návrhov vybavených 675 vecí, nevybavených vecí je 4285. K danému stavu spôsobu vybavovania vecí z časového

hládiska považujeme za potrebnú vyzdvihnúť skutočnosť, že predmetné návrhy vykazujú vady, ktoré znemožňujú plynulý priebeh konania v daných veciach. Tieto sú v podobe nedostatočného označenia žalovaných, a to z dôvodu absencie diakritiky, ktorá je ako všeobecný identifikátor osoby podstatný. Pri žalovanom subjekte z radov fyzických osôb chýba dátum narodenia, resp. rodné číslo, čo výraznou mierou sťažuje šetrenie a dohľadanie osôb žalovaných, realizovaných cestou registra obyvateľstva a iných orgánov. Návrhy neobsahujú listinné dôkazy, ktoré by preukázali nárok žalobcu, a to listiny v súlade s ustanovením § 3 a nasl. Zák. č. 212/1995 Z. z. o koncesionárskych poplatkoch. Uvedené dôvody sa stali prekážkou na vydanie platobných rozkazov.

Na občianskoprávnom úseku bolo 206 vecí vybavených spôsobom zastavenia konania z titulu podaného späťvzatia navrhovateľom, ďalej z titulu nesplnenia podmienok pre konanie v súlade s ustanovením § 103 O. s. p., nemožnosti pokračovať v konaní z dôvodu úmrtia odporcu, prevodom na iný súd, zamietnutím nároku navrhovateľa vydaním rozsudku. V danej súvislosti si Vám v prílohe dovoľujeme zaslať rozhodnutia, ktoré odôvodňujú postup okresného súdu.

Ctený ústavný súd, k Vašej žiadosti o doručenie vyjadrenia k podaniu sťažovateľky zo dňa 04. 03. 2011 si Vám dovoľujem oznámiť, že okresný súd trvá na svojich doterajších vyjadreniach.».

V prílohe podpredsedníčky okresného súdu predložila 16 uznesení o odmietnutí vecí, ktoré nadobudli právoplatnosť (ide o veci sp. zn. 5 C 190/2010, 12 C 165/2010, 9 C 107/2010, 8 C 105/2010, 3 C 38/2010, 10 C 106/2010, 25 C 176/2010, 4 C 103/2010, 4 C 99/2010, 16 C 156/2010, 16 C 107/2010, 19 C 106/2010, 15 C 79/2010, 14 C 138/2010, 7 C 104/2010 a sp. zn. 24 C 95/2010), zároveň predložila aj 8 právoplatných rozsudkov (ide o rozsudky sp. zn. 21 C 167/2010, 24 C 105/2010, 21 C 147/2010, 11 C 108/2010, 7 C 178/2010, 18 C 133/2010, 18 C 109/2010 a sp. zn. 26 C 103/2010, ktorými boli návrhy zamietnuté a odporcom neboli priznané náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje postupovať v konaní v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ako aj z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 75/07, III. ÚS 118/07) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

1. Predmetom konaní pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhoch sťažovateľky na vydanie platobných rozkazov, ktorými sa domáhala zaplataenia finančnej pohľadávky s príslušenstvom voči konkrétne označeným fyzickým osobám a právnickým osobám (dlžníkom). Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ide o štandardnú súčasť sporovej agendy všeobecných súdov a podklad rozhodnutia tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava. Jej výklad a používanie sú stabilizované a na tieto spory sa vzťahuje dostatok judikatúry všeobecných súdov. Ako problematické môže byť hodnotené len množstvo podaných návrhov.

2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľka svojím správaním podstatne neprispela k doterajšej dĺžke konania pred okresným súdom. Bolo však potrebné prihliadnuť na to, že hoci sa na jednej strane viackrát aktívne domáhala ochrany svojich práv podaním sťažností predsedovi okresného súdu

podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na druhej strane bola pasívna v tom smere, že si dobrovoľne nesplnila svoju poplatkovú povinnosť vyplývajúcu zo zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“), ktorá jej vznikla podaním uvedených návrhov. Na túto povinnosť ju upozornil aj ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 96/09-25 z 24. februára 2009. Nesplnenie poplatkovej povinnosti počas celej doby konania pred okresným súdom a podanie sťažností ústavnému súdu po uplynutí lehoty vyplývajúcej z § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. (poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným) sa preto javí z jej strany ako účelové (IV. ÚS 188/04, IV. ÚS 84/04).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že v období od doručenia uvedených návrhov (31. marca 2006 a 26. júla 2006) až dosiaľ, t. j. viac ako štyri roky, bol okresný súd absolútne nečinný, pretože nevykonal žiaden úkon, ktorý by smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Hoci predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení z 22. júna 2010 uviedla, že „... postup vtedajšieho vedenia okresného považujem za neuvážený, nesprávny a s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 1 O. s. p. za legislatíve odporujúci“, nič to nemení na situácii, že k prvému úkonu zo strany okresného súdu, t. j. zápisu uvedených návrhov, došlo až v roku 2010.

V danom prípade ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru (III. ÚS 7/07), podľa ktorej ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a ani iné ustanovenia na úrovni zákona upravujúce postup všeobecných súdov pri prijímaní podaní (návrhov na začatie konania) z oprávnenia fyzických osôb alebo právnických osôb podať návrh na začatie konania aj elektronickými prostriedkami podpísaný zaručeným elektronickým podpisom neustanovujú žiadnu výnimku, a preto uvedenému oprávneniu zodpovedá povinnosť dotknutých štátnych orgánov prijať takéto podania a vytvoriť technické podmienky na ich prijímanie. Konanie,

resp. nečinnosť dotknutého štátneho orgánu, ktorým tento nerešpektuje ústavný príkaz konkretizovaný v dotknutých ustanoveniach zákona, predstavuje porušenie základného práva aj za okolností, keď tento štátny orgán sám priamo nespôsobil stav, ktorý mu reálne neumožňuje nakladať s podaním fyzickej osoby alebo právnickej osoby v čase jeho doručenia spôsobom ustanoveným zákonom.

Slovenská republika prijala čl. 46 ods. 1 ústavy záväzok ochrany základného práva na prístup k súdu. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy tohto základného práva sa možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Takýmto zákonom je aj Občiansky súdny poriadok, ktorý (v znení účinnom do 14. októbra 2008) v ustanovení § 42 ods. 1 uviedol, že podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, telegraficky alebo telefaxom.

Takýto pozitívny záväzok štátu zaručuje prevzatie podania na súde všetkými zákonom ustanovenými prostriedkami. Opačný postup všeobecného súdu môže byť v rozpore so základnými princípmi právneho štátu a v konečnom dôsledku môže znamenať až popretie základného práva na súdnu ochranu.

Je vecou štátu a organizácie súdov, aby v situácii, keď tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní (napr. I. ÚS 64/00, II. ÚS 4/03), aby podľa ustanovenia § 100 ods. 1 OSP súd postupoval v konaní čo najrýchlejšie, aby vec bola v primeranej dobe prejednaná a rozhodnutá.

Okresný súd takto po dobu piatich rokov nepostupoval a svoj postup ani logicky nezdôvodnil, pričom vo svojom vyjadrení priznal, že postupoval v rozpore s § 42 ods. 1 OSP. K veci treba zdôrazniť, že ide len o návrhy, ktoré sú právne, ale aj vecne bežnou agendou všeobecného súdu. Ich množstvo znamená len organizačné zabezpečenie konania, čo je vecou štátnej správy súdu a s týmto problémom sa musel vyrovnávať v neposlednej rade

aj ústavný súd. Ústavný súd nemohol ani hodnotiť postup všeobecného súdu, pretože podľa jeho oznámenia z 12. júla 2011 v 4285 veciach neboli vykonané žiadne úkony.

Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v 4285 podaniach sťažovateľky z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (podobne § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto prikázal okresnému súdu, aby v 4285 podaniach z 31. marca 2006 a 26. júla 2006 urobených elektronickými prostriedkami a podpísaných zaručeným elektronickým podpisom L., a. s. (pôvodne B., a. s.), konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie (podobne § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka v každej zo svojich 4965 sťažností žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 885,82 €, pričom bližšie špecifikovala sumu finančného zadosťučinenia. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ

domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľka uviedla rozsah a dôvody, prečo sa zadosťučinenia domáha v uvedenej sume.

Podľa názoru ústavného súdu deklarovanie porušenia základného práva nie je v konkrétnych veciach možné považovať za dostatočné a do úvahy prichádza v tomto prípade i priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie priznáva podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzal do úvahy dĺžku konania pred všeobecným súdom, pričom zdôraznil, že v týchto veciach súd prvého stupňa nevykonal žiadne úkony a 4285 vecí nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončených. Ústavný súd okrem priebehu konania na všeobecnom súde vzal do úvahy i predmet sporov, pričom konštatuje, že ide o spory s nižšou istinou komplikované len ich množstvom, ktoré mohli byť vybavené jednou sťažnosťou podanou ústavnému súdu a rozdelenie vecí môže byť vo vzťahu k ústavnému súdu chápané ako účelové vzhľadom na to, že účastníkmi konania sú právnická spoločnosť a príslušný všeobecný súd. Na dovŕšenie ochrany práv porušených nečinnosťou všeobecného súdu ústavný súd považoval za potrebné priznať aj finančné zadosťučinenie. Ústavný súd tak vidí naplnenie svojej stabilnej judikatúry (IV. ÚS 210/04). Vzhľadom na dĺžku nečinnosti, na rozsah vecí, ktorých sa konanie dotýka, pri použití princípov spravodlivosti ústavný súd považuje za primeranú sumu 40 000 €, ktorú bude okresný súd povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

Za tohto stavu ústavný súd považuje za spravodlivé priznanie finančného zadosťučinenia v sume zodpovedajúcej približne súčtu istín uplatnených v žalobách pred všeobecným súdom. Z toho dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku nálezu.

Sťažovateľka žiadala priznať trovy právneho zastúpenia za štyri úkony právnej služby a režijné paušály v celkovej sume 1 265 754,99 € plus 19 % DPH.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a sťažovateľke priznal úhradu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) v sume 120,23 € za jeden úkon a dva režijné paušály v sume 7,21 € za jeden režijný paušál, plus 19 % DPH, čo predstavuje sumu 303,30 €, ako aj za jeden úkon (vyjadrenie) vykonaný v roku 2011 v sume 123,50 € spolu s režijným paušálom v sume 7,41 € plus 20 % DPH, čo predstavuje sumu 157 €; t. j. celkovo 460,30 €.

Podľa ustanovenia § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vznikajú účastníkom konania, uhrádza účastník zo svojho.

Podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Vzhľadom na odlišnosť právomocí a najmä rozdielne postavenie ústavného súdu a všeobecných súdov vyplývajúce z ústavnej úpravy o súdnej moci je potrebné rozdielne chápať aj právnu úpravu časti procesu vyjadrení v trovách konania.

Štát má záujem na ochrane ústavnosti, ktorú zveruje ústavnému súde. Z právnej úpravy trov konania pred ústavným súdom možno vyvodiť dve zásady uplatňujúce sa v ústavnom konaní pri trovách, a to

- a) záujmovú zásadu (§ 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde),
- b) zásadu zodpovednosti (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Obe tieto zásady sú doplnené zásadou voľného prístupu k ochrane ústavnosti, z ktorej vyplýva, že prístup k súdnej ochrane ústavnosti nepodlieha poplatkovej povinnosti. Ide o zásadne odlišnú úpravu trov konania, ako vyplýva z ustanovenia § 148 a nasl. OSP pre

konania pred všeobecnými súdmi. Z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že predpoklady na priznanie náhrady trov konania účastníkovi sú dva:

- odôvodnený prípad,
- výsledok konania.

Uvedené predpoklady sú kumulatívne, musia byť splnené oba. V okolnosti veci je potrebné skúmať, aj z čoho pozostávajú trovy konania sťažovateľky. Ide najmä o rozsah dôkazov, náročnosť právneho zhodnotenia dôkazov, zváženie hodnoty sporu, ktorý je predmetom konania na všeobecnom súde, a iné závažné skutočnosti, ktoré vznikli na strane sťažovateľky v súvislosti s konaním o sťažnosti.

Na uvedené okolnosti ústavný súd hľadal odpoveď a zistil, že ide o skutkovo a právne nenáročný návrh, ktorý však predstavoval nároky na technické spracovanie a konkretizáciu jednotlivých návrhov sťažovateľov, ktoré vyžadujú individuálny prístup v každej veci, aj keď konanie na ústavnom súde umožnilo spojiť veci do jedného konania, takýto postup na všeobecnom súde nie je možný a každá vec je vybavovaná zvlášť.

Samotné žaloby pred všeobecným súdom (návrhy na platobný rozkaz s minimálnou výškou škody) nepredstavujú okrem ich množstva žiadny problém až na nutnosť spracovania tohto počtu žalôb, pričom aj na to bola použitá výpočtová technika, ktorá zvýšila možnosť úspešnej a rýchlej reakcie, ako aj vybavenia veci v primeranej dobe. Aj tak je nutné podotknúť, že ku dňu rozhodovania ústavným súdom okresný súd veci v merite dosiaľ nevybavil, čo je ústavne neakceptovateľné.

Na zriadenie technického vybavenia a technického prístupu vznikli sťažovateľke náklady, ktoré ústavný súd ohodnotil paušálnou sumou 5 000 € za všetky výkony v konaní pred ústavným súdom.

Podania právneho zástupcu sťažovateľky z 2. júla 2010 a 13. augusta 2010 neobsahovali také nové skutočnosti, ktoré by prispeli k ďalšiemu objasneniu veci, teda

nebolo ich možné vyhodnotiť ako ďalšie úkony právnej služby, a preto za ne ústavný súd odmenu nepriznal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2011